

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. П., 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XVII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Харизанова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ани Харизанова Гражданско дело №
20225220100639 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

В исковата си молба срещу Ц. И. Г. с ЕГН ***** от град П., ул.“И. С.“№11 ищецът „АСВ“ЕАД с ЕИК **** със седалище и адрес на управление град С., бул.“Д-р П. Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. твърди, че на 13.05.2019г е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г. по силата на който вземането, произтичащо от договор за потребителски кредит №PLUS-13009200 от 01.04.2016г. е прехвърлено в полза на ищцовото дружество, заедно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Договорът за заем съдържа изрична клауза, която урежда правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица. Длъжникът е уведомен по реда на чл.98 от ЗЗД за извършената продажба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД с уведомително писмо изх.№УПЦ/УПИ-С-БНП/ PLUS-13009200 от дата 11.08.2020г., изпратено с известие за доставка от страна на ищцовото дружество в качеството на пълномощник на цедента.

Твърди се, че на 01.04.2016г между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД като кредитор и ответника Ц. И. Г. като кредитополучател е сключен договор за потребителски кредит PLUS-13009200, по силата на който кредиторът е отпуснал на кредитополучателя кредит в общ размер от 20 000лв.Застрахователната премия е в размер на 7 200лв.Кредитополучателят се е задължил в срок до 20.04.2024г. общо сумата от 35 228.16лв. на 96 броя равни месечни погасителни вноски, всяка вноска в размер на 366.96лв. като падежът на първата погасителна вноска е 20.05.2016г, а на последната

погасителна вноса е 20.04.2024г., съгласно погасителен план, който е неразделна част от договора за кредит. Уговорената договорна лихва по кредита е 15 228.16лв. Твърди се, че кредитополучателят не е изпълнявал в срок задълженията си за заплащане на погасителните вноски и кредиторът е приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочната изискуемост. Съгласно чл.5 от общите условия към договора за кредит при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноса вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включително и определените от този договор надбавки, ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноски за събиране на вземането, без да е необходимо изпращане на съобщение за настъпване на предсрочната изискуемост. Твърди се, че до длъжника е изпратено уведомително писмо, с което последният е уведомен, че по отношение на вземанията по процесния договор за кредит е обявена предсрочната изискуемост, считано от 11.08.2020г./получаване на уведомлението за предсрочната изискуемост. Съгласно условията към договора за потребителски кредит при забава на плащането на две или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На длъжника е начислена лихва за забава за периода от 21.03.2018г до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 4980.56лв. като за периода 13.03.2020г до 14.07.2020г не е начислявана лихва за забава на основание чл.6 от ЗМДВИПОРНС. Твърди се, че за ищеца е възникнал правен интерес да претендира вземането си по съдебен ред, поради което е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. въз основа на това заявление е било образувано ч.гр.д.№4161/2021г. по описа на РС-П.. Срещу издадената заповед за изпълнение длъжникът е подал възражение.

Моли се съда да постанови решение, с което да се приеме за установено по отношение на ответника, че за ищеца съществува вземане за следните суми : сумата от 16 035.02лв. главница за периода 20.03.2018г до 20.04.2024г., сумата от 3 725.22лв. договорна лихва за периода от 20.03.2018г до 11.08.2020г., сумата от 4 980.56лв.обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г до датата на подаване на заявлението, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението до изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д. №4161/2021г по описа на РС-П.. В условията на евентуалност е за същите суми са предявени осъдителни иски.Претендират се сторените в заповедното и в исковото производство разноски. В подкрепа на твърденията си ищецът ангажира доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника Ц. И. Г. е подаден писмен отговор, с който се изразява становище, че искът е недопустим, поради непредявяването му в едномесечния срок след депозиране на възражение срещу заповедта за изпълнение. Исковите се оспорват по основание и размер, като се твърди, че процесният договор за кредит е сключен в противоречие със Закона за потребителския кредит. Сочи се, че е нарушена разпоредбата на чл.5, ал.1 от ЗПК, тъй като на кредитополучателят не е предоставена преддоговорна информация.Твърди се, че договорът се сключен в противоречие с чл.10, ал.1 то ЗПК.

Твърди се, че договорът е недействителен, тъй като е сключен от лице без представителна власт. Не са налице данни, то които да се установи кое лице е сключило процесния договор и дали същото име правомощия да сключва такъв вид договори. Твърди се, че са нарушение разпоредбите на чл.11, т.7 -12 от ЗПК. Оспорва се клаузата, предвиждаща такса ангажимент в размер на 500лв. и включването и като част от дължимата главница по договора за заем. Същата е недействителна поради установената в чл.10, ал.2 от ЗПК забрана за събиране на такси и комисионни, свързани с усвояване и управление на кредита. Оспорва се дължимата застрахователна премия в размер на 7 200лв. и включването и на същата като част от главницата. Тази клауза според ответника е недействителна на основание чл.10, ал.2 от ЗПК и е нищожна на основание чл.146 от ЗЗП като неотговаряща на изискването за добросъвестност, във вреда е на потребителя и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Твърди се, че ГПР е противоречи на закона. Оспорва се размера на предявената главница от 16 035.02лв. като се сочи, че няма доказателства как е формирана и какво включва. Оспорва се действителността и размера на възнаградителната лихва от 3 725.22лв. като се твърди, че не е ясно как е формирана и на какво основание се дължи, предвид обстоятелството, че с петитума на исковата молба е направено искане за обявяване на предсрочната изискуемост на дълга с исковата молба, а в основанието за лихва е вписано, че 11.08.2020г е датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост. Оспорва се претенцията за обезщетение за забава за сумата от 4 980.56лв. и при условията евентуалност обезщетение за забава в размер на 5 261.70лв. Твърди се, че същите са недължими като начислени без правно основание. Вземането за обезщетение за забава се основава на настъпила предсрочна изискуемост на кредита, но предвид обстоятелството, че такава липсва, а искът се основава на настъпил краен падеж, уговореното обезщетение е недължимо за претендиращия период. Моли се предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Сочат се доказателства.

В съдебно заседание ищцовото дружество не се явява и не изпраща представител. От същото е постъпило писмено становище, с което поддържа предявените искове.

В съдебно заседание ответницата, чрез пълномощника и, поддържа писмения отговор.

Пазарджишкият районен съд след като се запозна с изложените в исковата молба фактически твърдения, след като съобрази доводите на страните и след като анализира събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, прие за установено следното:

Видно е от приложеното като доказателство по делото ч.гр.д.№4161/2021г. по описа на РС-гр.П., че със заявление, депозирано на 29.11.2021г.ищецът в настоящото производство е отправил искане до съда за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Издадена е Заповед №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът Ц. И. Г. с ЕГН *****/ ответник по делото/ да заплати на „АСВ“ЕАД/ ищец по делото/ следните суми: главница в размер на 16 035.02лв., договорна лихва в размер на 3 725.22лв. за периода от 20.03.2018г. до 11.08.2020г.,

обезщетение за забава в размер на 4 980.56лв. за периода 21.03.2018г до 28.11.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата..В заповедта за изпълнение е посочено , че вземането произтича от следните обстоятелства: задължение по договор за потребителски кредит №PLUS-13009200, сключен на 01.04.2016г. между между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД и Ц. И. Г., прехвърлено от страна на „ БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД по силата на Приложение №1 от 13.05.2019г. към Рамков договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 27.07.2017г в полза на „АСВ“ЕАД.Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 10.12.2021г и на 13.12.2021г длъжникът е подал възражение срещу заповедта.С разпореждане №359 от 17.01.2022г заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си. Това разпореждане е връчено на заявителя на 26.01.2022г. и в едномесечния преклузивен срок,а именно на 24.12.2022г. заявителят е предявил настоящия иск

При това положение съдът счита, че така предявеният специален положителен установителен иск с правно основание чл.422 във вр. чл.415, ал.1 от ГПК е процесуално допустим. Предявен е от легитимирана страна – заявителя в заповедното производство, след подадено от длъжника възражение срещу заповедта за изпълнение.Налице е развило се заповедно производство с предмет, който е идентичен с предмета на настоящото исково производство.

По същество съдът намира следното:

Ищцовото дружество „АСВ“ЕАД е предявило срещу Ц. И. Г. с ЕГН ***** обективно и кумулативно съединени искове с правно основание по :

1/ чл.422, ал.1 от ГПК във вр.с чл.79, ал.1пр.1 от ЗЗД във вр.чл.240, ал.1 от ЗЗД във вр.с чл.9 и сл. ЗПК за сумата от 16 035лв. главница, 2/ чл.422, ал.1 от ГПК във вр.с чл.79, ал.1пр.1 от ЗЗД във вр.чл.240, ал.1 от ЗЗД във вр.с чл.9 и сл. ЗПК за сумата от 3725.22. договорна/ възнаградителна / лихва за периода от 20.03.2018г до 11.08.2020г, 3/ по чл.422, ал.1 от ГПК във вр.с чл.86, ал.1 от ЗЗД за сумата от 4980.56лв. лв. обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г до 29.11.2021г./датата на подаване на заявлението в съда/.

При условията на евентуалност са предявени осъдителни искове за следните суми: главница в размер на 16 035.02лв., договорна лихва в размер на 3725.22лв. за периода от 20.03.2018г до 11.08.2020г и сумата от 5 261.70лв.обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г до датата на подаване на исковата молба в съда.

От представените с исковата молба писмени доказателства се установява, че на 01.04.2016г между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД с ЕИК 130697606 в качеството на кредитор и Ц. И. Г. с ЕГН ***** в качеството на кредитополучател е сключен договор за потребителски паричен кредит PLUS-13009200 със следните параметри/ размер на кредита за потребителски цели-20 000лв., ,застрахователна премия по застраховка „защита на плащанията“-7200лв.Страните за постигнали съгласие размерът на кредита за покупка на застраховка „защита на плащанията“ да бъде платен директно на застрахователния агент „Директ сървисис“ЕАД размер на кредита за покупка на

застраховка „Защита на плащанията“-7 200лв. като застрахователната премия е разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски в поле“ брой погасителни вноски“ и е част от всяка месечна погасителна вноска. Кредитополучателят се е съгласил да заплати на кредитора еднократно такса ангажимент в размер на 500 лв. срещу която кредиторът фиксира лихвения процент за срока на договора. Таксата се заплаща от кредитополучателят при усвояване на кредита, като кредиторът удържа с тази сума от общия размер на кредита.Страните са уговорили лихвен процент-8.76% и годишен процент на разходите 9.90%. Кредитополучателят се е задължил да върне на кредитора общо сумата от 35 228.16лв. на 96 броя равни месечни вноски всяка от вноските в размер на 366.96 лв. , платима на 20-то число на съответния месец като първата погасителна вноска е с падеж 20.05.2016г, а последната е с падеж 20.04.2024г. съгласно погасителен план, съдържащ се в текста на договора като в погасилентия плат е посочено падежната дата на всяка вноска и размер на вноската/ а именно 366.96 лв./ както и оставащата главница.В чл.3 от договора е уговорено, че погасителните вноски съставляват главница по кредита, ведно с надбавка, представляваща печалба на кредитора. Съгласно чл.5 от договора при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забава върху всяка забавена погасителна вноска. При просрочие на две или повече месечни вноски , считано от падежната дата втората непогасена вноска , вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включващо всички определени в договора надбавки, ведно с обезщетението за забава. В чл.17 от договора е уговорено, че кредиторът може да прехвърли правата си по този договор на избрано от него трето лице без да е нужно предварително съгласие на кредитополучателя. Изрично е уредено между страните, че с полагане на подписа си върху процесния договор кредитополучателят удостоверява, че е получило сумата по кредита по посочената в чл.1 от договора банкова сметка. В чл.1 от договора е посочена банкова сметка и изрично деклариране от страна на кредитополучателя, че тази банкова сметка е лично негова.

Установява се, че на 27.07.2017г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕИК 130697606 в качеството на цедент и „АСВ“ЕАД в качеството на цесионер е сключен рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания с предмет на цесията всички вземания на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕИК 130697606, произтичащи от договори за кредит, сключени с физически лица, ведно с обезпеченията, , привилегиите и другите им принадлежности. Тези вземания се определят всеки месец в нов списък Приложение №1 със съответната нова дата, което от датата на подписване става неразделна част настоящия договор. За целите на този Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, всяко поредно приложение №1 ще има силата и значението на допълнително споразумение. Видно от съдържащото се на лист 28-30 от делото Приложение № 1 от 13.05.2019г към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г. под №111 е прехвърлено вземането по договор за потребителски кредит PLUS13009200 от 01.04.2016г., обсъден по-горе за следните суми: остатък от главница в размер на 16 035лв. и остатък от договорна лихва в размер на 4 025лв.22 лв. , остатък от лихва за просрочие в размер на 764.71лв. или

общо за сумата от 20 024.95лв.

Видно от данните по делото цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците за прехвърляне на вземанията на основание чл.99, ал.3 от ЗЗД. Цесионерът е изготвил уведомително писмо №УПЦ-П-БНП/PLUS-13009200 до длъжника Ц. И. Г. за извършената цесия както и за предсрочна изискуемост на цялото вземане като е посочено ,че към датата 07.08.2020г. задължението възлиза на сумата о 22 115.21лв.. Това уведомително писмо е връчено на длъжника на 11.08.2020г.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е изслушана съдебно-икономическа експертиза, чието заключение съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвено. Вещото лице е установило, че на 01.04.2016г. „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД е превел по банковата сметка на ответника сумата от 19 500лв. на основание договор №13009200. В табличен вид вещото лице е онагледило извършените от ответницата плащания по процесния договор за потребителски кредит като видно от таблицата ответницата е направила 31 погасителни вноски в общ размер на 10 991.92лв.Последното плащане по дълга е било на 30.09.2019г. и от тази дата до настоящия момент не е извършвала никакви плащания. От общо постъпилата сума за погасяване на кредита 4 714.98лв. са съотнесени към главницата, 4002.94лв. са съотнесени към договорната лихва, 2250лв. плащане по застраховка. Вещото лице заключава, че към 11.08.2020г не са погасени следните вземания: главница-15 285.02лв., възнаградителна лихва 2049.07лв. за периода 20.09.2018г. до 20.07.2020г., обезщетение за забава в размер на 2506.55лв. за периода 13.05.2019г -11.08.2020г.

Въз основа на така очертаната по делото фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи :

При така изложените факти както се посочи и по-горе съдът приема, че е сезиран с искове с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.124 ,ал.1 предл.второ от ГПК за съществуване на вземането , предмет на ч.гр.д.№4161/2021г. по описа на ПРС, за което е издадена заповед №2311 от 03.12.2021г за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите , на които основава своите искания и възражения. В производството по чл.422 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване на иска и фактите, от които произтича вземането му. Правният интерес, който е свързан с допустимостта на иска, е доказан, по развитите от съда по-горе съображения.

Правопораждащият факт, от който ищецът черпи правата си , е Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 27.07.2017г. между него в качеството му на цесионер и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД с ЕИК 130697606 в качеството му на цедент. Безспорно се установи след съвкупния анализ на доказателствените материали , че такъв договор е сключен.По своята правна природа цесията е способ за прехвърляне на вземания, по силата на която настъпва промяна в субектите на облигационното

правоотношение, като вземането преминава в патримониума на цесионера в обема, в който го е притежавал цедента с всички привилегии, обезпечения и изтекли лихви. Цесията предполага съществуващо вземане, произтичащо от друго правно основание. В тази връзка безспорно се установи, наличие договорно отношение между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД с ЕИК 130697606 в качеството на кредитор и ответника по делото в качеството на кредитополучател/потребител/ по договор за потребителски кредит PLUS-13009200, сключен на 01.04.2016г. Безспорно се установи от съвкупния анализ на писмените доказателствени средства, ангажирани от ищеца, че в предметния обхват на цедираните вземания попада и вземането на цедента към ответника Г. по горевизирания договор за потребителски кредит.

От приетите по делото писмени доказателства, а и от заключението на вещото лице се установи, че по процесния договор за потребителски кредит кредиторът е предоставил на кредитополучателя за потребителски цели паричен заем в размер на 20 000лв. като по банковата сметка на кредитополучателя е преведена сумата от 19 500лв. след приспадане на такса ангажимент в размер на 500лв. Тук е момента да се посочи, че е неоснователно възражението на ответника, че процесният договор е недействителен на основание чл.27, от ЗЗД като сключен от лице без представителна власт, тъй като само търговецът, от чието име е направено изявлението, може да оспори представителната власт/ в т.см. Решение №872/14.12.2009г по гр.д.№2011/2008г на ВКС/, което в настоящия случай не е сторено.

По делото няма спор, а и след справка в публичния регистър на БНБ по чл.3а от ЗКИ се установява, че посоченият в договора кредитор е регистриран като финансова институция по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Така констатираното обстоятелство определя това дружество като кредитор по чл.9, ал.4 от ЗПК. От друга страна отпуснатия заем на ответника като физическо лице представлява предоставяне на финансова услуга по смисъла на параграф 13т.12 от ДР на ЗЗП и ответникът има качеството на потребител по смисъла на чл.9, ал.3 от ЗПК, както и по смисъла на пар.13,т.1 от ДР на ЗЗП. Ето защо процесният договор е за потребителски кредит, чиято правна регулация се съдържа в Закона за потребителския кредит/ЗПК/, а по силата на препращащата разпоредба на чл.24 от ЗПК и в Закона за защита на потребителите/ЗЗП/. Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.1 от ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма за улеснение на плащане. Законът въвежда императивни изисквания относно формата и съдържанието на този вид договор, посочени в разпоредбата на чл.10 и чл.11 от ЗПК. Разпоредбата на чл.22 от ЗПК предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, т.7-12 и т.20 и ал.2 от ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен. С оглед императивния характер на посочените разпоредби, които са установени в обществен интерес за защита на икономически по-слабите участници в оборота, съдът е длъжен да следи служебно за тяхното спазване и дължи произнасяне дори

ако нарушението на тези норми не е въведено като основание / в този смисъл са задължителните указания, дадени в т.1 на ТР№1/2013г. от 09.12.2013г. по тълк.д.№1/2013г на ОСГК на ВКС/

Съдът като взе предвид наведените от ответната страна правни доводи относно недействителност на сключения между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД и ответника договор за потребителски кредит и извършвайки служебна проверка в тази насока намира следното:

Процесният договор за потребителски кредит е сключен в писмена форма на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, кат овсички елементи на договора са представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт- не по-малък от 1, с което са изпълнени изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК за форма на договора за потребителски кредит.

В текста на чл.19, ал.1 от ЗПК е дадена легална дефиниция на понятието „годишен процент на разходите“/ГПР/. Посочено е, че ГПР представлява общите разходи на потребителя по договора за потребителски кредит, настоящи и бъдещи/ лихви, други преки или косвени разходи, комисионни възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.В текста на чл.19, ал.2 от ЗПК е посочено, че ГПР се изчислява по формула, съгласно Приложение №1. В текста на чл.19, ал.4 и ал.5 от ЗПК е посочено, че ГПР не може да бъде по-висок от 5 пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, определена с Постановление на МС на РБ. Клаузи в договора , надвишаващи определения размер се считат за нищожни. В текста на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК е посочено, че договорът за потребителски кредит трябва да съдържа данни за ГПР и обща сума, дължима от потребителя изчислена към момента на сключване на договора. В случая в процесният договор за кредит формално фигурира размерът на ГПР-9.90%, но в него не са посочени по вид и размер всички разходи, от които се формира ГПР, така както те са описани в чл.19, ал.1 от ЗПК и Приложение №1 към закона, поради което не може да се приеме, че са спазени особените изисквания на закона съгласно чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Никъде в условията по договора не е посочено какви точно разходи са включени в ГПР и какво е стойностното измерение в проценти на всеки един от формиращите ГПР компоненти. Не е ясно дали като компонент е включена възнаградителната лихва, респективно такса ангажимент и застрахователна премия като следва да се отбележи , че размера на застрахователната премия е доста висок и в процентно изражение би дал съществено отражение върху общия размер на ГПР. Това освен че противоречи на чл.11, ал.1 т.10 от ЗПК лишава кредитополучателя, а и съда от възможност извърши преценка за съответствието на договора с императивната разпоредба на чл.19 ал.4 от ЗПК за максималния размер на разходите по кредита. Ето защо съдът приема, че договорът за потребителски кредит е сключен в нарушение на императивните изисквания на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК.

От изложеното дотук може да се направи обобщения извод, че не е достатъчно в договора за потребителски кредит да бъде посочен общия размер на ГПР в процентно съотношение от общия размер на предоставения кредит. Нужно е в общия размер на ГПР в

договора да се посочат всички разходи по вид и размер, от които се формира ГПР, така както са описани в текста на чл.19, ал.1 от ЗПК и Приложение №1 към закона. Освен разбивка на всички разходи по вид и размер в договора за потребителски кредит трябва да е посочена и общата сума, която е дължима от потребителя, представляваща ГПР./ в т.см.решение №108 от 14.04.2020г по в.гр.д.№93/2020г по описа на ОС-П., Решение №122 от 20.09.2021г по възз.гр.д.№395/2021г по описа на ОС-П. и решение №184 от 04.11.2021г. по възз.гр.д.№635/2021г по описа на ОС-П../

Предвид изложеното съдът приема, че процесният договор за потребителски кредит е сключен в нарушение на изискванията на чл.11, ал.1, т.10, от ЗПК, поради което същият е недействителен/ нищожен / по силата на чл.22 от ЗПК.Последиците от обявяване на тази недействителност са регламентирани в разпоредбата на чл.23 от ЗПК, предвиждаща, че потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, на не и на лихва и други разходи по кредита.

Настоящият решаващ състав на съда намира, че в конкретния случай чистата стойност на заетата сума по смисъла на посочената законова разпоредба е в размер на 19 500лв., която сума реално е била преведе от кредитора по банковата сметка на потребителя съгласно заключението на вещото лице. Сумата от 500 лв. до договорения общ размер на кредита от 20 000лв. не е преведена на ответника, тъй като с тази сума кредиторът е прихванал дължимата според договора“ такса ангажимент“. При констатирана недействителност на договора тази такса се явява недължима по смисъла на чл.23 от ЗПК, поради което размерът на същата не следва да бъде включван в дължимата от ответника чиста стойност на кредита. В чистата стойност на кредита не следва да бъде включване и посочената в договора застрахователна премия от 7200 лв. Това е така, тъй като с договора на ответника не е предоставен кредит за покупка на застраховка“ защита на плащанията“, а е поето задължение за заплащане на застрахователна премия в общ размер от 7 200лв., която според посоченото в договора е разделена на равен брой вноски и е част от месечната погасителна вноска.

Ето защо както се посочи по-горе съдът приема, че в подлежащата на връщане по силата на чл.23 от ЗПК чиста стойност на кредита се включва единствено сумата от 19 500лв. Съществен е въпросът каква част от тази сума е погасена чрез извършените от ответника плащания. Според кредитираното заключение на вещото лице ответникът е направил 31 броя погасителни вноски по процесния договор в общ размер от 10 991.92лв., от които 4 714.98лв. са отнесени към погасяване на главница, 4 002.94лв. са отнесени към погасяване на договорна лихва, 2250.00лв. са отнесени към погасяване на застрахователни премии. Съдът намира, че извършеното от ответника плащане по процесния договор в общ размер от 10 991.92лв. следва да се отнесе единствено за погасяване на главницата, тъй като както се посочи по-горе предвидената в чл.23 от ЗПК последица от обявяване недействителността на договора за потребителски кредит е дължимостта на чистата стойност на кредита и недължимост на лихви и други разходи по кредита. При това положение извършените от ответника плащания, с които според заключението на вещото

лице са изплатени договорни лихви, застрахователни премии следва да бъдат отнесени към погасяването единствено да дължимата от ответника чиста стойност на кредита, която според съда е в размер на 19 500лв.Ето защо като от 19 500лв. се приспаднат внесените 10 991.92лв. съдът приема, че непогасената главница възлиза на сумата от 8 508.08лв.

Предвид изложеното следва да се приеме за установено по отношение на ответника , че съществува вземане на ищеца за сумата от 8 508.08лв. главница по договор за потребителски кредит с №PLUS-13009200 от 01.04.2016г., което вземане е прехвърлено на ищеца по силата на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението - 29.11.2021г.до окончателното изплащане на сумата , за която сума е издадена Заповед №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №4161/2021г по описа на РС-П. като следва да се отхвърлят исковете за разликата от 8 508.08лв. до претендираната главница в размер на 16 035.02лв.,за договорна лихва в размер на 3 725.22лв. за периода от 20.03.2018г до 11.08.2020г. и за обезщетение за забава в размер на 4 980.56лв. за периода 21.03.2018г до 29.11.2021г.

По разноските:

Предвид изхода на делото по установителните искове и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за заповедното производство в размер на 195.95 лв. и разноски за исковото производство в размер на 273.05лв.лв. за исковото производство. С оглед отхвърлената част от исковете ищецът следва да бъде осъден да заплати на основание чл.38 от ЗАДв на адвокат И. Д. с адрес град С., ул.“И. Д.“№12-14, ет.5 офис 508 сумата от 196.83лв. разноски по делото.

Съдът констатира, че ищецът е не е внесъл държавна такса за исковото производство, поради което на основание чл.77 от ГПК същият следва да бъде осъден да заплати в полза на РС-П. държавна такса в размер на 494.78лв. разноски в исковото производство

Така мотивиран Пазарджишкият районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 от ГПК по отношение на Ц. И. Г. с ЕГН ***** от град П., ул.“И. С.“№11, че **СЪЩЕСТВУВА ВЗЕМАНЕ** на „АСВ“ЕАД с ЕИК **** със седалище и адрес на управление град С., бул.“Д-р П. Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. **за сумата от 8 508.08лв.** главница по договор за потребителски кредит с №PLUS-13009200 от 01.04.2016г., което вземане е прехвърлено на ищеца по силата на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението -29.11.2021г.до окончателното изплащане на сумата , за която сума е издадена Заповед №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№4161/2021г по описа на РС-П. **като ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над 8 508.08лв. до претендираната

главница в размер на 16 035.02лв.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл.422 от ГПК от АСВ“ЕАД с ЕИК **** със седалище и адрес на управление град С., бул.“Д-р П. Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. срещу Ц. И. Г. с ЕГН ***** от град П., ул.“И. С.“№11 искове за приемане за установено по отношение на ответника, че за ищеца съществува вземане по договор за потребителски кредит с №PLUS-13009200 от 01.04.2016г. за сумата от 3 725.22лв. договорна лихва за периода от 20.03.2018г до 11.08.2020г., за сумата от 4 980.56лв. обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г до 29.11.2021г./ датата на подаване на заявлението/, за които суми е издадена Заповед №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №4161/2021г по описа на РС-П..

ОСЪЖДА Ц. И. Г. с ЕГН ***** от град П., ул.“И. С.“№11 да заплати на „АСВ“ЕАД с ЕИК **** със седалище и адрес на управление град С., бул.“Д-р П. Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. сумата от 195.95 лв. разноски за заповедното производство и сумата от 273.05лв.разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА „АСВ“ЕАД с ЕИК **** със седалище и адрес на управление град С., бул.“Д-р П. Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. на основание чл.38 от ЗАДв да заплати на адвокат И. Д. от САК адрес град С., район С. ул.“И. Д.“№12-14 ет.5, офис 508 сумата от 196.83лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА „АСВ“ЕАД с ЕИК **** със седалище и адрес на управление град С., бул.“Д-р П. Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. на основание чл.77 от ГПК да заплати на РС-П. държавна такса за исковото производство в размер на 494.78лв.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на

Съдия при Районен съд – П.: _____